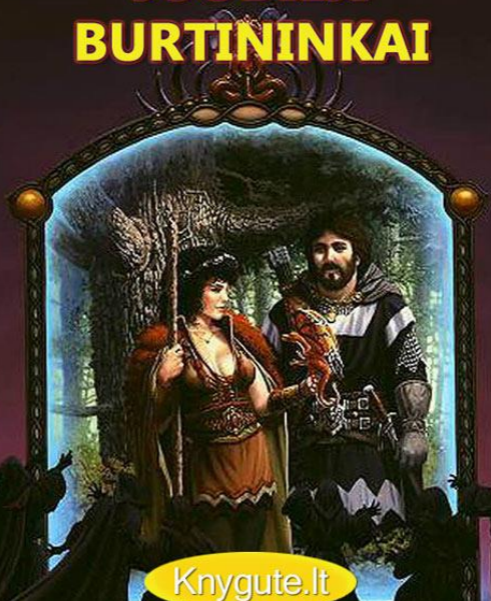

Munšajų trilogija: #2

F

Douglas Niles

**JUODIEJI
BURTININKAI**

Knygute.lt

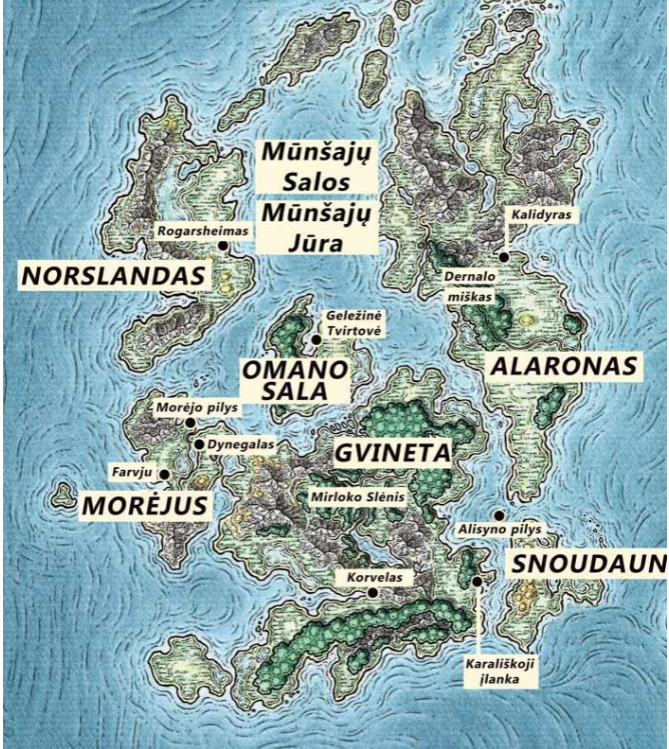
Douglas Niles

JUODIEJI BURTININKAI

Mūnšajų trilogija:
Antra knyga

Praėjus metams po Žvėries
Kazgoroto sunaikinimo Mūnšajus
vėl grasina nuniokoti tamsiosios
jėgos. Didžiulė žmogėdrų bei
zombių armija, vadovaujama
paties mirties dievo Baalo, traukia
per folkų kaimus bei miestus...

Iš anglų kalbos vertė REDA ADOMAVIČIŪTĖ
Douglas Niles - BLACK WIZARDS
London, Penguin books, 1988
Copyright © TSR, Inc., 1988
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2017

**Mūnšajū
Salos
Mūnšajū
Jūra**

NORSLANDAS

Rogarsheimas

Kalidyras

Dernalo
miškas

Geležinē
Tvirtovē

**OMANO
SALA**

ALARONAS

Morējo pils

GVINETA

MORĒJUS

Dynegalas

Mirloko Slēnis

Farvju

Alisyno pils

SNOUDAUN

Korvelas

Karališkoji
ģlanka

Mirloko slenis

Kas įvyko anksčiau...

Korvelo karalius Kendrikas buvo vienas iš keturių folkų karalių, kurie gyveno Mūnšajų salose. Korvelo, taip pat ir Morėjaus bei Snieguotosios Aukštumos karalystės buvo pavaldžios Kalidyrai, nes ten gyveno Kalidyro karalius, turintis visų folkų Didžiojo Karaliaus titulą.

Tristanas Kendrikas, Korvelo princas, labai uoliai mokėsi kai kurių karaliavimo menų, ypač kovoti kalavijais ir karo mokslo. Tačiau jį daug mažiau domino žemiškesni valdymo dalykai, tokie, kaip prekyba ir žemės ūkis.

Robiną, karaliaus globotinė, buvo užauginta lyg tikra jo duktė, tačiau jos interesai peržengė pilies sienas. Ji siekė pažinti miško pasaulį ir viską, kas susiję su gamta.

Dvidešimtaisiais princo gyvenimo metais iš dvokiančios pelkės iškilo Kazgorotas, Žvėris, ir sukėlė grėsmę Korvelo karalystei. Įvairiais pavidalais žengdamas per žemę, jis susirado sąjungininkų, kad įgyvendintų vienintelį tikslą: sugriautų Pusiausvyrą ir tuo pačiu sunaikintų visas salas.

Kovodama Robiną suprato, kad ji turi druidų burtų galios: tai buvo motinos, kurios ji nie-

kuomet nepažino, palikimas. Tristanas kovėsi su Žvėrimi ir subūrė armiją, kuri nugalėjo Kazgoroto pavaldinius. Princas rado Kimriko Hju kalaviją. Šis legendinis ginklas, pamestas prieš daug amžių, padėjo jam nukauti Žvėrį ir tapo jo žmonių vienybės simboliu.

Tuo pat metu Tristanas ir Robiną suprato, kad jų tarpusavio santykiai pasikeitė - prabudo giliai viduje užslėpta meilė vienas kitam.

Bet Robiną negalėjo nekreipti dėmesio į palikimą, tad ji išvyko mokytis pas savo tetą, Geną Mėnulio Giesmininkę, visų Mūnšajų Didžiąją Druidę. Tristanas liko Korvele mėgautis pergales šventimu, kas greitai jam nusibodo.

Mes tęsiame istoriją praėjus metams po Žvėries mirties...

Preliudija

Gijenos plokštuma buvo niūri ir slegianti karalystė, priešiška visam, kas gyva. Vieta, kurioje ji buvo įsikūrusi, visiškai atitiko paskirtį: status kalno šlaitas, kuris, atrodo, neturėjo nei pradžiosnei pabaigos. Iš kalno veržėsi garai, ir šlaitu giliais plyšiais tekėjo lavos upės, susirinkdamos į burbuliuojančius ežerus.

Tai buvo Baalo, mirties dievo, valdos.

Visuomet pykčiu degantis dievas Baalas gyveno prievarta ir žudymais. Jo jėgos augo, kai jo pavaldiniai išplito po pasaulį ir žudė tardami jo baisųjį vardą.

Baalas troško keršto.

Prieš metus, mirtingųjų skaičiavimu, o dievui - tik prieš akimirką buvo nužudytas jo vasalas. Kazgorotas nebuvo nei Baalo galingiausias tarnas, nei mėgstamiausias. Bet jį nužudė mirtingasis, ir vyras, kuris pakėlė ranką prieš Baalo pavaldinį, įžeidė ir patį dievą.

Iš pradžių kraujo troškimas buvo paprasčiausia neapykanta - noras pamatyti, kaip mirs šis žmogus, o kartu ir visi, kurie jam padėjo. Baalas tikėjosi iš jų mirties neapsakomo malonumo.

Bet šis vyras buvo princas. Ir jis buvo druidės mylimasis. Ta moteris buvo galinga ir tarnavo deivei, kuri buvo svetima ir nekenčiama Baalo.

Todėl Baalo keršto troškimas suliepsnojo ir peraugo į kažką daug baisesnį nei paprasčiausias sąmokslas nužudyti. Princas buvo savo šalies vadas, o druide ją saugojo. Baalas nusprendė, kad bus teisinga, jei žus ne tik visi mirtingieji, gyvenantys toje žemėje, bet ir pati žemė.

Dievas turėjo labai stiprų įrankį, kad įgyvendintų šį kerštą. Nors Baalo tarnas Kazgorotas ir buvo nukautas, jis ne visiškai dingo. Liko Žvėries širdis - ją iš visų jėgų saugojo vienas iš jo buvusių vasalų. Baalas pasirūpino Kazgoroto širdimi. Greitai reikės ją panaudoti.

Taip, jis nusprendė. Šių mirtingųjų žemė taps mirties karalyste, kur mirusieji valdys mirusiuosius. Ten neliks nieko gyvo.

Toks bus Baalo kerštas.

- Įeik.

Samdytas žudikas įdėmiai apsižvalgė, bet negalėjo įžiūrėti to, kuris tai ištarė. Netrukus akmeninė siena, prie kurios jis stovėjo, pasi-

slinko į šoną ir priešais jį atsivėrė koridorius, dar tamsesnis nei supanti naktis.

Tyliai nusikeikęs, žudikas žengė vidun ir išnyko juodoje tamsoje. Apsirengęs šilko marškiniais ir kelnėmis, jis be garso šliaužė koridoriu, o jo minkšti odiniai batai nekeldami triukšmo lietė glotnias akmenines grindis. Aplink jį, apgaubta tamsios nakties, ramiai miegojo Kalidyro tvirtovė.

Samdytas žudikas atsargiai įėjo į vieną iš pilies bokštų. Jis atsidūrė gilioje ir nenatūralioje tamsoje. Po to jis išgirdo švelnų pirštų spragtelėjimą, ir tamsa išsisklaidė. Bet iš tiesų netapo šviesiau, pasikeitė tik juodumas. Pro siaurus langelius aukštai sienose skverbėsi silpna mėnesiena, ir žudikas neaiškiai įžiūrėjo susirinkusiuosius.

Septyniukė sėdėjo aplink ilgą "U" formos stalą. Jie buvo atsisukę veidu į žudiką, o stalas priešais jį atrodė lyg pražioti žvėries nasrai. Veidus slėpė giliai užsmaukti gobtuvai. Žudikas pažvelgė į juos ir sukando dantis. Jis vos sulaikė pasibjaurėjimo virpulį.

Jis žinojo, kad viduryje sėdi Sindras.

Burtininkų vadas, patvirtindamas žudiko spėjimą, prakalbo; jo balse slypėjo siaubinga jė-

ga.

- Tu kaip reikiant nesirūpinau ta užduotimi Morėje. Karaliaus Dinegalo dukterė mirė, tačiau ji suspėjo apibūdinti tavo vyrus.

Žudikas garsiai sušnypštė:

- Sargybinių buvo daug daugiau, nei tu sakei. Mes turėjome nužudyti keletą tuzinų. O auklė slėpė kūdikį pastogėje; praėjo daug laiko, kol mes tą vaikišią suradome. Aš netekau dviejų gerų vyrų, o užduotį mes įvykdėme - Dinegalo linija užbaigta taip, kaip praeitais metais aš sunaikinau karališkąją šeimą Snieguotoje Aukštumoje.

Žudikas užbaigė savo kalbą žemu žvėrišku riaumojimu.

- Aš nepakęsiu tokio apsileidimo už tą sumą, kurią sumokėjau, - ramiai pasakė didysis burtininkas. - Net ir tavo motina, orkė, būtų geriau susidorojusi.

Įžaidimas buvo per didelis. Iš žudiko rankovės pasirodė durklas ir akimirksniu nukrypo į neapsaugotą burtininko krūtinę.

Kiti aiktelėjo iš nustebimo ir suvirpėjo nuo netikėto puolimo. Tačiau Sindras tik truputėlį kilstelėjo pirštą ir tyliai ištarė vieną žodį. Tuoj pat, tik per pėdą nuo tikslo, durklas pavirto

dideliu šikšnosparniu, kuris pakilo į viršų ir nusitaikė tiesiai žudikui į gerklę.

Sušvytėjo kitas durklas, tik šį kartą jis pasiliko žudiko rankoje. Jis vienu judesiu persmeigė šikšnosparnį ir nušveitė jį ant stalo priešais Sindrą. Jis jautė Sindro akis, spoksančias į jį iš po giliai užsmakto gobtuvo.

Minutėlei visi apmirė, burtininkai nenuleido akių nuo savo vado. Žudikas nejudėdamas stovėjo priešais stalą. Juodasis burtininkas lengvai mostelėjo ranka ir negyvas šikšnosparnis tuoj pat išnyko. Iš po gobtuvo pasigirdo tylus pasitenkinimo kikenimas, ir įtampa kambaryje pamažu dingo.

- Dabar, Razfalo, - prakalbo burtininkas savo įprastu maloniu balsu, - tu greitai galėsi grįžti į Kalimšaną. Tačiau dar vienas karalius Mūnšajuose kelia grėsmę mūsų... valdovui.

Tu vyksi su savo būriu į Korvelo tvirtovę. Tos karalystės princas - kažkas panašaus į vietinį didvyrį, kuris kelia grėsmę mūsų planams ir tikslams. Dvasiškis Hobartas įspėjo mus, kad turime veikti greitai, nes princo mylimoji neką mažiau pavojinga.

Jūs privalote nužudyti juos, taip pat ir karalių. Gausite dukart daugiau nei įprastai; o jei

atgabensite į Kalidyro tvirtovę princo kalaviją, gausite triskart daugiau. Bet visų svarbiausia - princas turi mirti.

1. Mirloko Slėnio druidė

- Dabar eime maudytis! Ar galime, Robiną? Taip karšta, o mes taip sunkiai dirbame...

- Nori pasakyti, kad aš taip sunkiai dirbu! - ištarė jaunoji moteris stabteldama, kad nusiimtų nuo veido juodų, permirkusių nuo prakaito plaukų sruogą. - O tu tik maišaisi man po kojomis!

Jos pašnekovas, dviejų pėdų dydžio oranžinis drakonas, kuris skraidė aplink ją lyg kolibris, nusuko šalin savo žvynuotą snukutį.

- Be to, Njutai, - tęsė Robiną, - prieš užsiimdama kuo kitu, aš turiu išnarplioti šias lianas. Atrodo, kad kasdien jos darosi vis tankesnės! Aš nežinau, kaip Gena sugebėjo viena pati susitvarkyti su visa giraitė!

Ji vėl sunkia lazda atitraukė lianas nuo kamieno, sugriebė vieną ir iš visų jėgų išrovė ją iš žemės, o po to numetė į malkų krūvą, skirtą židiniui, kurį jie užsikurs vakare.

- Na, kodėl tu turi rinkti tas kvailas senas šakas? - raukėsi drakoniukas. - Tegul jos auga

taip, kaip nori, o mes eisime maudytis, nes mums taip norisi.

- Aš tau šimtus kartų sakiau, Njutai. Tai Didžiosios Gvinetos Druidės šventoji giraitė, ir ji mane moko mūsų ordino įstatymų. Aš turiu padėti jai palaikyti giraitėje tvarką ir vykdyti visus Genos įsakymus.

Tas paaiškinimas net ir pačiai Robinai neatrodė labai įtikinantis. Jau beveik metus ji klausė savo tetos ir mokytojos Genos Mėnulio Giesmininkės pamokymų, kuri dabar dažnokai ramiai ilsėdavosi vėsiame namuke, o tuo metu jos dukterėčia, nekreipdama dėmesio į karštį, išstisias dienas darbavosi giraitėje.

Ir vis tik Robiną buvo atsidavusi mokinė. Ji patylėjo, po to giliai įkvėpė ir iškvėpdama atsipalaidavo. Ji keletą kartų pakartojo pratimą, kurį jai buvo parodžiusi mokytoja, ir pajuto, kad nusiramino. Robiną vėl pažvelgė į storas lianas, kurios dusino seną ažuolą. Jai staiga pasidarė gėda dėl savo minčių ir abejonių. "Gena taip daug dirba, - priminė ji sau, - kad, žinoma, turi teisę truputį pailsėti".

Robiną dirbo užburto miško pakraštyje, kuris vadinosi Didžiosios Druidės giraitė. Netoliese buvo aukšta gyvatvorė, kuri ribojo didžiąją dalį valdų, ir merginą supo tūkstantmečiai ažuolai.

Pačiame giraitės viduryje, aplink tykų ežerą,
augo puikus sodas; ant šio ežero kranto, savo
paprastame namelyje, ir gyveno Gena....